Intressenterna fastnade för Edelcrantz förslag och beslöt att börja uppföra en lämplig byggnad för maskinen. Edelcrantz lovade också att sända en engelsk arbetare från Stockholm, det vill säga Samuel Owen, för att hjälpa till med att installera ångmaskinen.

I Samuel Owens självbiografi skildras köpet av ångmaskinen i Dannemora annorlunda. Enligt honom rådfrågade intressenterna i Dannemora gruvor först "de fyra största mekanici som då fanns i Sverige och att de skulle ha framfört, att ångmaskiner icke dugde i Sverige men kunde användas uti England i anseende till det låga priset på stenkol, och för att pumpa ut en och en halv miljon kubikfot vatten, som uppgavs vara uti gruvorna, skulle åtgå sju år samt 40 000 kubikfamnar ved".[46] I protokollen från intressenterna finns det inga noteringar om dessa förfrågningar. Vid sammanträdet i september 1805 antecknades att "eld- och luftmaskinen" blivit klar under sommaren. Den klarade också uppfordringen av vatten ur gruvorna.[47]

Tre år därefter noterade man att ångmaskinen, som den nu kallades, tagit upp vattnet ur nästan alla gruvor och därför nu skulle byggas om, så att den också kunde forsla upp bruten malm. Gruvintressenterna inköpte 1808 också en andra mindre ångmaskin från England för att ta upp malm ur Jord- och Ödesgruvorna i Dannemora.

Den första ångmaskinen fick sedan mest vara reserv men användes ändå tillfälligt ända till 1855, då den bedömdes ha tjänat ut. Man beslöt att kassera den och köpa en ny om 15 hästars kraft från Bolinders faktori i Stockholm.[48]

MOTSTÅENDE SIDA:
Den fjärde ångmaskinen som Edelcrantz köpte i England 1804 sattes upp av Samuel Owen vid Dannemora gruvor 1805. Denna ritning från 1819 är en kopia av den ursprungliga utförd av C. G. Ström.

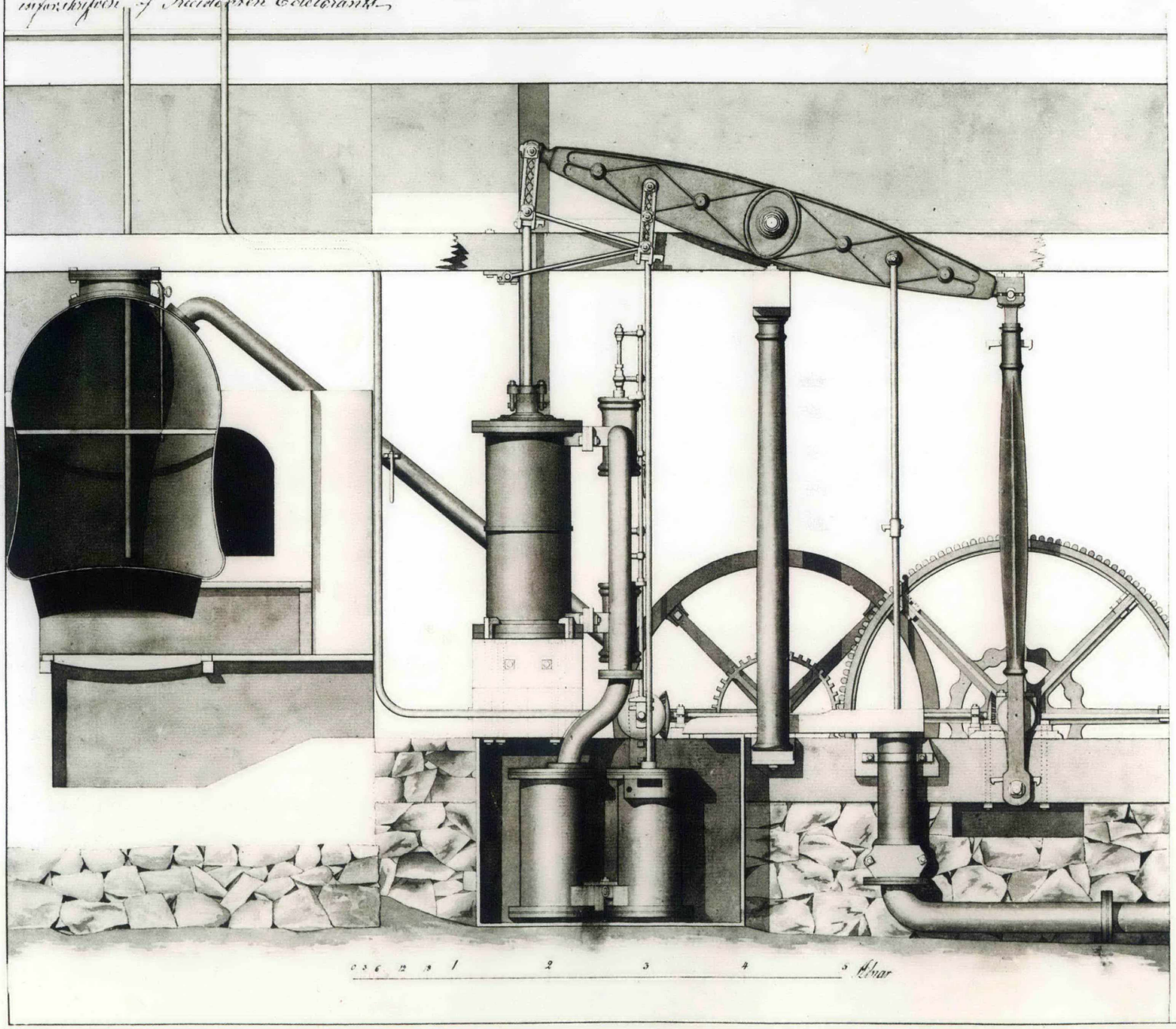
Hur gick det för de andra ångmaskinerna?

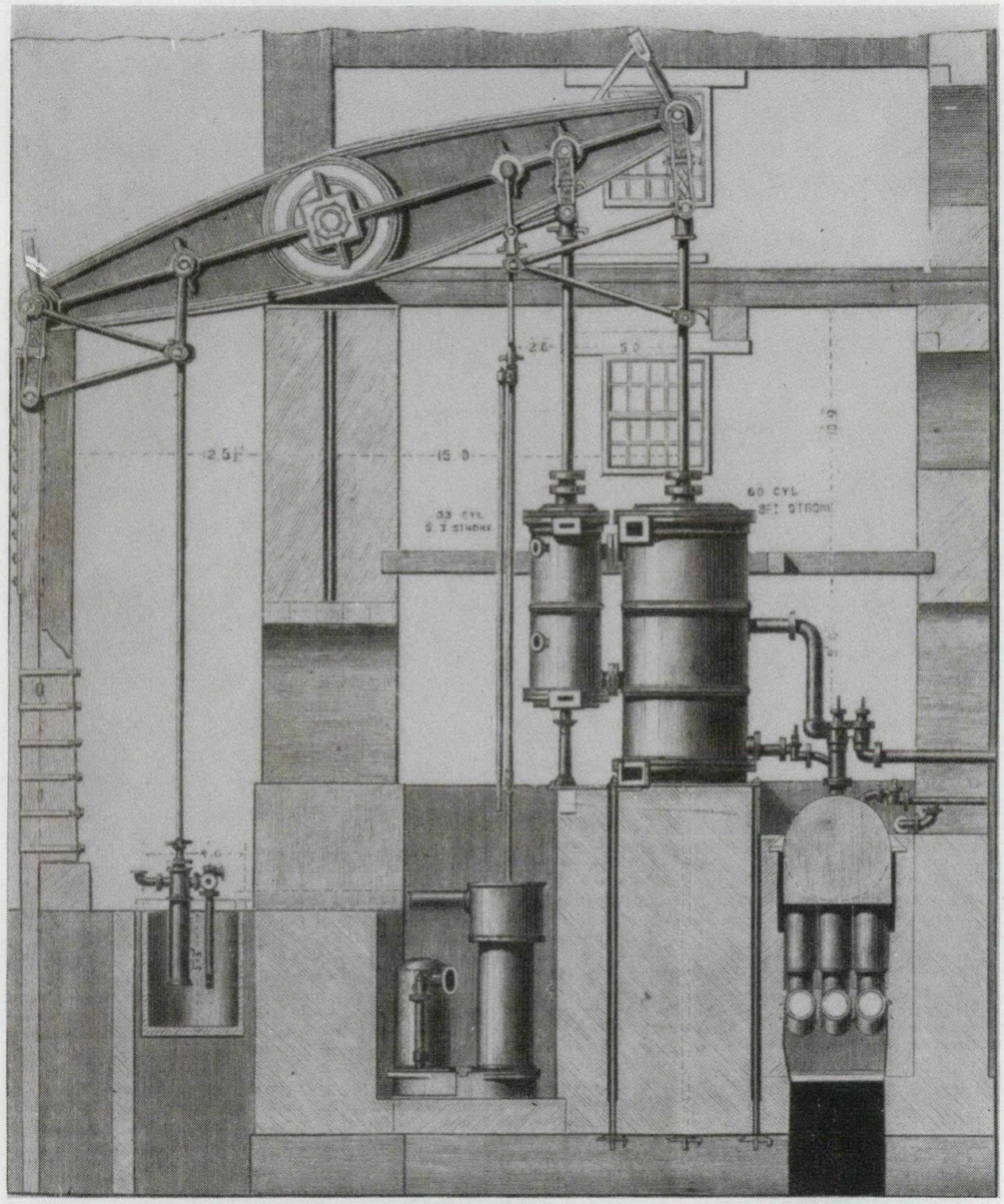
Elfviks klädesfabrik drabbades av en vådeld natten mellan den 3 och 4 februari 1807. Av byggnaden där "Förstfödda Edelcrantz" hade stått klarade sig bara tegelmurarna. Bjälklag och golv förstördes helt, liksom ångmaskinens lager och rörledningar. Även dess huvuddelar skadades. Den rustades ändå upp, och i slutet av 1808 var hela fabriken åter i gång. Man kom dock snart fram till att det behövdes en större ångmaskin. Någon gång mellan 1810 och 1814 anskaffades en ny med tio hästars kraft.[49]

De två ångmaskinerna vid Ladugårdslands och Kungsholms bränneriet fick inte heller någon lång användning. Bränneriernas personal och ledningen för Allmänna magasinsdirektionen var ovana vid maskinernas behov av underhåll. Vid Ladugårdslands bränneri behövde maskinen repareras både 1806–1807 och 1812–1813. Bägge gångerna engagerade man Samuel Owen, men det blev flera diskussioner om kostnader och garantier för hans arbeten.[50]

Verksamheten vid kronobränneriera blev också gång på gång ifrågasatt. År 1811 fick en opartisk kommitté i uppgift att utreda värdet av de befintliga kronobränneriera och magasinen. Kungsholms bränneri hade redan 1810 tagits ur bruk och dess ångmaskin såldes sedan, okänt vart. Fem år därefter, 1816, upplåts hela Kungsholms bränneris fastighet och byggnader för ett kurhus för Stockholms stad och län, det som senare kom att kallas Eira sjukhus.

Kisning till den ena af de två Eignaskines af Boulton & Watts Construction som Howard Murray & Wood i Leeds efter lika modell levererats år 1804 & 5 till Sverige hvaraf En genom Mr Samuel Owen år 1805 uppsattes för Dannemora Grufvor. Copierad 1819 af C. F. Ström
inspektören af Bräderboden Elevatorn.

Woolf's 33″ & 60″ compound engine erected in 1816 at Wheal Abraham. Note the cast iron beam with parallel motion at both ends, also the patent cast iron tubular boiler. This engine worked at Wheal Abraham just over seven years but never attained the high duty of the original 24″ & 45″ Woolf engine erected there in 1814.

Ladugårdslands bränneri blev något mer långlivat och fick 1819 en ny ångmaskin med tio hästars kraft från den verkstad som Samuel Owen nu drev på Kungsholmen. Bränneriet fanns kvar år 1823, då det gjordes en ny värdering av alla återstående kronobrännerier och magasin. Det fanns då ett beslut att samtliga brännerier och Allmänna magasinsdirektionen skulle avvecklas. Det stenhus där ångmaskinen vid Ladugårdslands bränneri hade stått raserades.

Owen åter i England

När Samuel Owen och hans medhjälpare satt upp de fyra ångmaskinerna for han i december 1805 tillbaka till England. Han redovisade för sin arbetsgivare, firman Fenton, Murray och Wood, vad han uträttat i Sverige men lämnade därefter sin tjänst vid detta företag. Owen hade nämligen erbjudits ett nytt arbete i London hos ångmaskinskonstruktören Arthur Woolf.[51]

Woolf intresserade sig för att hitta lösningen på två av huvudproblemen med de ångmaskiner som dittills tagits fram. Det ena var att konstruera en ångpanna med högre tryck än Watts och Murrays maskiner. Detta skulle ge ångmaskinen större kraft. Det andra var att bygga en ångmaskin som gav en jämn roterande rörelse. De äldre modellerna var främst byggda för att

Ritning till en ångmaskin från Arthur Woolfs fabrik, en så kallad kompoundmaskin.